

gæld og mange andre gode ting. Det er sundt og godt.

Jeg har drypvis prøvet under debatten at få pointeret, hvorfor CD er og altid har været så voldsom modstander af boligskatterne. Man kan jo godt en gang imellem blive lidt deprimeret, når man alene bliver karakteriseret som det her småborgerlige parti, der bare render rundt med de populistiske synspunkter og taler alle efter munden. Hvis boligejerne nogen sinde havde reageret, som de burde, havde CD haft en anden størrelse, end det har, så jeg kan i hvert fald klart frasige mig, at vi har rendt rundt for at fedte for parcelhusejerne.

Hvorfor er det så, at disse boligskatter i 25 år har stået på CD's dagsorden til exit og afskaffelse? Det er det, fordi vi har den grundlæggende opfattelse, som jeg vel tror vi er mange om at dele her i Folketinget, at et skattesystem bør afspejle den indre logik og retfærdighed, at de, der er rigest, betaler mest, de, der har flest penge til forbrug, betaler mest, de, der har størst økonomisk formåen, må bære større byrder end dem, der ikke kan klare sig så godt. Hvordan skulle det ellers være?

Derimod kom jeg til at tænke på, da økonomiministeren for efterhånden mange timer siden i dag startede i eventyrstilen, at boligskatterne dybest set er en omvendt Robin Hood-historie. Den er i hvert fald løftet ud af en logisk sammenhæng, for beskattningen har ikke noget at gøre med – eller lad mig så sige i alt for ringe grad noget at gøre med – den økonomiske formåen eller styrke, mennesker har.

På markedsvilkår sælger man huse til forskellig pris, alt efter hvor det er mest attraktivt at bo, og det dér med attraktivt har jo ikke altid noget at gøre med, om der er kønt, der er rart at være, det ser godt ud eller huset er pænt. Det har i høj grad noget at gøre med, om det er i nærheden af København, Århus, Aalborg eller Odense. Det er dér, arbejdspladserne er, det er dér, aktiviteterne og uddannelsesstederne er, det er dér, man flokkes.

Dér, hvor mange vil have hus, skal priserne jo stige. Det kan de færreste politikere vel forestille sig at vi skulle gøre noget ved. Men hvad er det så, boligskatterne, som vi og kommunerne er ansvarlige for, gør? De forstærker den ulighed, der ligger i, at det ikke har noget at gøre med, om huset er stort, om huset er lækkert, gammelt, nyt, eller hvad det er, om grunden er lille eller stor, men alene noget at gøre med en geografisk skat, og at selve beskattningen rammer på en

sådan måde, at det heller ikke, eller i alt for ringe grad, får noget at gøre med, hvor rige de mennesker er, der bor i det hus.

Tag Københavns omegn, som mange dog kender, og som jeg kender bedst: et rækkehus i Rødovre, et parcelhus i Ballerup eller i Hvidovre. Der bliver så tit nævnt Gentofte og Strandvejen, men jeg synes ikke, det er det mest interessante eksempel. Det mest interessante eksempel er, at en ganske almindelig eller en lavindkomstfamilie, der bor i et rækkehus i Gladsaxe, Mørkhøj, Søborg, betaler mere i skatter end en velhaver i Jylland, der bor i et dejligt stort hus i smukke omgivelser. Det mener jeg er det væsentligste argument imod boligbeskatning.

Mange vil have hørt eksemplet, jeg skal bare kort tage nøgletallene: En invalidepensionist i Ballerup i et hus på 90 m² betaler stort set det samme i lejeværdi som en direktør i Jylland, der bor i et parcelhus på 200 m², men direktøren og hans kone tjener tre gange så meget som invalidepensionisten og hans kone. Og værre endnu med ejendomsskatterne: Invalidepensionisten og hans kone betaler 8.000 kr. i grundskatter, hvor direktøren betaler 4.300 kr. i grundskatter.

Det har ikke meget med en retfærdig beskattningsform at gøre, og jeg må bare sige: Man kan se forskelligt på folk, og nogle opfatter altså parcelhusejere som nogle, der ikke har andet i hovedet end at kapitalisere deres gevinster, belåne osv. Men der er tusinder og atter tusinder af især lidt ældre årgange, der har betalt huset ned, og som faktisk ikke kunne drømme om at belåne det for at bruge pengene til at for søde deres liv. De burde gøre det ud fra et menneskeligt synspunkt, men ud fra et samfundsøkonomisk synspunkt skulle de helst ikke gøre det.

Jeg mener ikke, der er tilstrækkelig dokumentation for at sige, at danskerne i 1990'erne agerer på samme måde som danskerne i 1980'erne. Jeg mener, mentaliteten er ændret, og det er godt. Jeg vil bestemt ikke anbefale nogen parcelhusejere eller andre borgere at opføre sig, som vi gjorde i 1980'erne; men vi kom jo også til at betale for det.

Når vi har talt om prisstigninger inden for de senere år på 40 pct., som flere ordførere har i dag, er det fra det niveau, der var i 1992. Og hvis man spoler båndet bare lidt tilbage, så har hr. Jes Lundes ord fra dengang om, at en tredjedel af husejerne sad med en større gæld end deres vurdering, så hvis de skulle flytte, var det ud med en gæld på 200.000–300.000 kr., været præ-